

der have deltaget i Treaars-Krigene, vilde være meget uheldigt helt at skuffe de Forventninger, som disse gamle, der ere i Trang, nu maatte have gjort sig. Af den Grund kan jeg ikke være med til at sende Forslaget tilbage til Landstinget, men maa, som sagt, gentage, at jeg finder Forslaget saare ufyldstgørende og kan ikke andet end minde om det uheldige i den Maade, hvorpaa Forslaget om de gamle Krigere er blevet behandlet. Nu viser det sig, at det Forslag om en Hædersgave paa 100 Kr., som blev fremsat af Flertallet af Finansudvalgets Medlemmer, og hvoraf ogsaa jeg var Medforslagsstiller, kun har kunnet føre til et meget ringe Resultat, nærmest en Skuffelse. Havde man i Tide behandlet det andet Forslag, om hvilket der nu — det er vel ikke indiskret at nævne det — er opnaaet Enighed blandt det store Flertal af Finansudvalgets Medlemmer, men som ikke er blevet behandlet saaledes, at det har kunnet naa frem til Afstemning her i Tinget endsige til det andet Ting, havde man i Tide fremmet dette Forslags Behandling og sendt det op til Landstinget i den beskedne Skikkelse, om hvilken man nu i Finansudvalget i det væsentlige har enedes, nemlig som indskrænkende sig til at give Hjælp til Deltagere i Treaars-Krigen, nærer jeg ingen Tvivl om, at der vilde være blevet vedtaget et Forslag, der i alle Henseender stod højt over det, som her bydes, og som virkelig gav, hvad dette Forslag paa ingen Maade kan siges at give: en varig Hjælp og Støtte til gamle Krigere. Vi maa beklage, at dette ikke er sket, og jeg kan ikke se rettere, end at Sagens Behandling er bleven forsinket urimelig meget i Finansudvalget. Det havde godt været muligt at fremme det betydeligt tidligere, end sket er, og da vilde vi have faaet et ganske anderledes tilfredsstillende Resultat, haaber jeg, af disse Forhandlinger, end vi nu faa. Imidlertid vil der komme det gode ud af dette Forslag, til hvilket der ogsaa er blevet hentydet af en anden æret Taler, at man vil faa en Statistik over, hvor mange der er, der ansøge, og hvor mange trængende Deltagere i Treaars-Krigen der er tilbage, og det vil kunne være en Vejledning for videre Lovgivning paa dette Omraade. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Ansøgenes Tal vil være saa stort, og den Hjælp, de ville faa, da Summen skal begrænses til 300,000 Kr., saa ringe, at Resultatet deraf vil indeholde en kraftig Spore til at gaa videre med Arbejdet paa et Forslag, som virkelig kan yde de gamle Krigere nogen Hjælp,

hvilket jeg egentlig ikke mener, at denne Understøttelse er. Denne er en Slags Opmuntring, en meget beskedent Anerkendelse, som man herfra yder dem en Gang for alle, men nogen virkelig Hjælp og Støtte for dem paa deres gamle Dage er den ikke.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*J. C. Christensen*): Jeg skal blot til det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Neergaard), som stærkt beklagede sig over, at Forslaget om Understøttelse til gamle Krigere ikke var fremmet, gøre et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem kender jo godt Grunden til, at dette Forslag ikke er blevet fremmet. Det ærede Medlem ved jo, at dette Forslag, hver Gang det har været indbragt, har mødt meget bestemt Modstand fra Finansministerens Side, baade denne og den tidligere Finansministers, og dernæst ved det ærede Medlem ogsaa, at saaledes som Forslaget var indbragt, kunde det ikke føres igennem her i dette Ting. Der er ikke nogen af Finansudvalgets Medlemmer, der har villet slutte sig til Forslaget i den Form, hvori det er blevet forelagt, tværtimod! Man har ønsket det meget forandret, og man har erkendt, at det ikke kunde gennemføres. Endelig vil jeg gøre opmærksom paa, at dette Lovforslag har faaet den selv samme Behandling, som vort Lovforslag fik, medens det ærede Medlem sad med Flertallet i Finansudvalget. Da blev der her i Folketinget indbragt et lignende Forslag af det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) om en Understøttelse til Folk, der bar Medaillen, altsaa de samme, det senere Forslag omhandler; det vilde man den Gang ikke fremme, saa der er intet at klage over, det er kun lige for lige. Men dette har dog ikke været Grunden. Grunden har været, at vi ikke kunde faa noget ud af Forslaget, at det meget bestemt blev afvist, og naar det ærede Medlem siger, at hvis det var blevet fremmet, saa havde vi faaet mere ud af det, saa kan det ærede Medlem dog ikke benægte, at man, naar Landstinget og Regeringen ere saa karrige, at de til en Gave en Gang for alle ikke kan give en rundelig Sum, kan være vis paa, at de ikke vilde have været mere villige til at give en Gave Aar efter Aar, der vilde trække meget større Veksler paa Statskassen.

Neergaard: Jeg skal ikke forlænge denne Forhandling videre, som desværre er ganske ørkesløs, da Sagens Genstand